

BA NGÀY VỚI QUỶ

Tiểu thuyết

**Nhà xuất bản Hà Nội ấn hành năm 1992
với tiêu đề: “Món nợ”**

NGÀY THỨ NHẤT

(Kỳ 4)

7.

Những cái vỗ mạnh vào vai khiến Hưng giật nảy mình. Anh choàng dậy và nhận ra người đang gọi mình là ông khách già có chòm râu dê. Trời ơi, lại vẫn là ông khách lắm điều này. Ông ta không còn ai để nói chuyện nên gọi mình dậy nghe ông ta chẳng? Cũng may mà anh chưa kịp nổi cáu, ông già ghé sát vào tai anh, thì thào:

-Dậy, dậy đi chú nhà báo!...

Vẻ mặt nghiêm trọng khác thường của ông ta chứng tỏ đã có điều gì xảy ra. Hưng chưa kịp hỏi lại, ông ta đã nói tiếp:

-Chú có tiền nong gì thì giấu ngay đi. Bọn trấn lột!

Bây giờ Hưng mới nhận thấy tất cả hành khách vẫn đang ngồi ở ghế của mình trong xe và đồng loạt nhìn hướng sang một bên với vẻ mặt căng thẳng. Xe dừng lại ở một đoạn đường vắng vẻ, hai bên lau lách mọc um tùm. Cả ông lái và người phụ xe đều đã xuống đất. Đối diện với họ là bốn gã mặc quần áo bộ đội đã lên xe giữa đường ban nãy. Qua nét mặt căng thẳng của hai người ông lái và người phụ xe, Hưng hiểu họ đang lâm vào một tình thế nan giải. Ý nghĩ của anh được minh chứng bằng những lời đối đáp từ dưới đường vọng lên:

-Nào. Nôn ra ngay để chúng ông còn lặn!

Đó là giọng nói thô bạo của gã đội mũ cối. Nói xong, hắn còn đệm thêm một tiếng chửi tục tĩu. Đáp lại, người phụ xe nhũn nhặn:

-Ban nãy các anh mua vé, đưa mười nghìn. Vẫn còn cả đây. Nếu cần thì tôi trả lại

-Đúng là chúng ông đã đưa cho mày một chục - Vẫn cái gã lớn tuổi nhất trong cả bọn lên tiếng - Nhưng bọn tao là lính mà mày dám lấy tiền, do đó phải phạt lên gấp đôi. Vị chi là hai chục.

-Không được! - Một gã thấp bé nhất trong cả bọn sấn tới, ngửa mặt lên nói xen vào - Mỗi người lính phải được bồi thường một chục. Tổng cộng là bốn chục.

Mấy tên kia gật đầu lên tán thưởng. Bấy giờ ông lái mới nhẹ nhàng nói:

-Các chú cho tôi nói. Các chú đi xe đi thì các chú phải trả tiền. Đó là quy định của Nhà nước. Nhà nước đã giao khoán cho chúng tôi từng chuyến. Nếu các chú đòi lại thì chúng tôi trả, coi như các chú đi nhờ. Bây giờ các chú đòi thêm thì chúng tôi lấy đâu ra?

Đáp lại những lời ôn tồn ấy, một gã khác trong bọn quát lên bằng giọng khàn khàn:

-Mẹ cha chúng mày! Còn lý sự hả. Nôn tiền ngay ra kéo ông đập vỡ mặt bây giờ!

Ông lái xe vẫn nhẫn nại:

-Thôi các chú cho anh xin! Anh cũng có gia đình, vợ con... Cũng có cháu lớn đã đi bộ đội!

Gã có dáng nhỏ lại nghển cổ lên:

-Vì cái tội định ăn quýt, chúng tao phạt thêm một chục nữa. Nếu còn lần khân, sẽ phạt tiếp.

Ông lái định phân trần tiếp thì gã đội mũ cối đã hùng hổ sấn lại. Hắn giơ nắm đấm vào mặt ông, gằn giọng:

-Tiên sư bố chúng mày! Năm chục. Có nôn ngay ra hay không thì bảo!

-Cho chúng mày một phút. Nếu không thanh toán ngay, chúng ông sẽ phạt lên gấp đôi! - Gã nhỏ thó đệm theo bằng giọng lạnh lùng.

Tình thế thật căng thẳng. Hai người nhà xe lùi lại, tựa lưng vào xe. Tất cả hành khách đều nín thở. Họ lo ngại cho hai người kia và lo ngại cho chính mình. Rõ ràng với cái kiểu đòi tiền như thế này, rất có thể bọn trăn lột không chỉ dừng lại ở chỗ chỉ đòi tiền của chủ xe. Ông khách có chòm râu dê trước đó đã lén giấu cái túi vải đựng tiền xuống dưới đệm ghế ngồi, bây giờ lại lôi ra, buộc vào ống chân rồi kéo ống quần phủ lên.

Bằng một sự nhanh nhẹn bất ngờ, Tiến - người phụ xe bỗng xoay người nhảy vọt lên trên xe rồi đóng sập cửa lại. Một người hành khách ngồi ở cuối xe cũng nhanh tay đóng chặt cửa sau. Vậy là chiếc xe đã được đóng kín và hầu hết mọi người đã ở trong xe, chỉ trừ ông lái vẫn đứng dưới đất. Tình huống bất ngờ khiến bốn tên kia học lên vì tức tối. Để lại gã nhỏ thó với một mũi dao kè vào hông ông lái, ba tên còn lại xông đến. Chúng đập thình thịch vào sườn xe cùng với những lời chửi rủa tục tĩu. Nhưng những cánh cửa xe vẫn đóng im ỉm. Bất chợt gã đội mũ cối bỗng “a” lên một tiếng vui mừng. Hắn chạy vòng sang bên kia, giật mạnh cửa buồng lái. Cánh cửa mở toang và theo đó, hắn nhảy vọt lên. Một chân vẫn đứng ở bậc lên xuống, chân kia tì vào ghế của ông lái, hắn thông thả rút từ trong thắt lưng ra một lưỡi dao sáng loáng. Một vài hành khách yếu bóng vía hoảng sợ kêu thét lên khi trông thấy vẻ mặt hung dữ với đôi mắt vằn máu của hắn.

Vẫn trong tư thế đó với lưỡi dao lăm lăm trong tay gã đội mũ thông thả nói dần từng tiếng:

-Chúng tao là lính về quê ăn tết. Phạt thằng kia một trăm nghìn vì đã bắt chúng tao mua vé - Hắn chỉ mũi dao vào người phụ xe - Còn bà con thì đồ đồng đầu người, mỗi vị cho xin năm nghìn!

Nói xong, hắn nhồm lên định bước hắn vào trong xe. Chính vào giây phút đó, người đàn ông có khuôn mặt lầm lì đang ngồi cùng dãy ghế với Hưng và ông già râu dê đột ngột lên tiếng:

-Được rồi, để tao trả cho!

Giọng nói rần rỏi khiến tên đội mũ cối giật mình. Ba tên ở dưới đất cũng ngẩng cổ nhìn lên. Một thoáng im lặng căng thẳng trôi qua. Người kia nói tiếp với một gã đội mũ cối:

-Tao sẽ thanh toán.

Nói xong, anh ta đứng bật dậy. Gã đội mũ cối nhảy ào xuống đất. Ba tên kia cũng vội vã chạy tới sát cánh bên hắn. Bây giờ trong tay cả bốn đứa đều lăm lăm những lưỡi dao sắc lẹm.

Như không hề để ý đến thái độ đầy đe dọa đó, người đàn ông kia thong thả mở cửa bước xuống đất và đi vòng lên trước mũi xe. Khi đã đứng đối diện với bọn kia, anh ta điềm nhiên móc từ trong túi ra một tập giấy bạc loại năm nghìn đồng còn nguyên trong đai, giơ lên vẫy vẫy và nhếch mép cười khẩy:

-Chúng mày đã nhìn rõ chưa? Năm trăm nghìn đấy. Bây giờ thằng nào muốn lấy thì xông vào!

Nói xong anh ta nhét tập bạc vào túi rồi khoanh tay nhìn thẳng vào bọn kia. Một thoáng im lặng nặng nề trôi qua. Gã đội mũ cối hắng giọng hỏi:

-Có phải mày định thách chúng ông?

-Cả bốn chúng mày! - Người kia bình thản đáp lại.

-Đánh vỡ mặt nó, chúng mày!

Gã đội mũ cối bỗng học lên rồi sấn tới. Ba tên đàn em của hắn cũng dàn ra tạo thành thế bao vây. Người kia vẫn khoanh tay đứng im. Khi gã đội mũ cối vừa sấn tới, anh ta bỗng nhảy vọt lên và tung một cú đá khủng khiếp. Không chỉ lưỡi dao bị bay đi mà gã đội mũ cối cũng bị một gót chân đập trúng vào hàm khiến cho hắn bị bật ngã ngửa về phía sau. Đó cũng là lúc ba tên kia hét lên rồi đồng thời nhảy bổ vào đối thủ. Nhưng bằng một thế né tránh uyển chuyển, người kia đã né được những mũi dao xĩa tới. Ngay sau đó, những đòn đánh nhanh và chính xác của anh ta đã lần lượt hạ tiếp hai tên khác. Riêng gã có vóc dáng nhỏ thó thì vẫn chưa bị dính đòn. Khi thấy đối thủ bắt đầu lừ lừ tiến thẳng về phía

mình, hắt hét lên một tiếng thất thanh rồi quay người bỏ chạy thực mạng. Ba tên kia cũng gắng gượng bỏ chạy. Chúng quáng quàng nhảy bổ xuống ven đường và bỏ chạy, quên mang theo những chiếc ba lô lộn trái lép kẹp vẫn đang vút ngồn ngang ngay cạnh đó.

Tất cả xảy ra trong vài ba phút. Hành khách trong xe tròn mắt kinh ngạc. Họ đồng loạt hướng về phía người đàn ông kia bằng những ánh mắt ngưỡng mộ. Riêng ông lái thì hồ hởi bước tới nắm lấy bàn tay của anh ta:

-Cảm ơn chú! Cảm ơn nhiều lắm! Nếu không có chú thì...

Vừa nói, ông vừa lập cập móc ra bao thuốc là trong túi ra:

-Mời chú hút điếu thuốc!

Người kia gạt đầu và đón một điếu thuốc lá. Ông lái xe đưa hộp diêm cho anh ta và nói tiếp bằng giọng đầy băn khoăn:

-Nom cái mặt chúng tử tế lương thiện cả đấy chứ? Thế mà không ngờ...

Người phụ xe cũng nhảy xuống. Anh ta bước đến bên cạnh ông lái xin một điếu thuốc. Với nét mặt còn chưa hết căng thẳng, vừa châm thuốc bằng những ngón tay run run, anh nói:

-Bộ đội gì chúng nó! Có khi là bọn đào ngũ đang bị bắt đi cải tạo trốn trại ra cũng nên. Ở gần đây có một cái trại như thế... Mà kể ra mình cũng mất cảnh giác quá. Bọn cướp bây giờ cũng lắm dạng lắm.

Ông lái gạt đầu:

-Ừ, lơ mơ là ăn đòn với chúng nó ngay! Nhưng mấy thằng vừa rồi cũng chỉ là loại ăn quẫn. Vòi vĩnh dăm chục ngàn là quá ít đấy! Có loại cướp chỉ đòi tiền triệu. Vô phúc gặp phải một thằng như thế, coi như trắng tay. Giữ được cái mạng của mình cũng là may mắn lắm rồi. Phải không anh?

Người đàn ông kia không trả lời câu hỏi ấy của ông lái. Anh ta ném điếu thuốc hút dở xuống đất, đưa chân dí nát rồi quay đi. Ông lái cũng giục người phụ xe chuẩn bị để lên đường. Việc xe ô tô bị trục trặc ban

nãy và bây giờ lại thêm vụ trấn lột là đã quá nhiều rủi ro trong một chuyến đi của họ.

Xe bắt đầu chạy. ông lái nghiêng người nói với Hưng:

-Nhà báo thấy đấy. Lái xe bây giờ lắm khi nhọc lắm! Đó là chưa kể chỉ cần một sơ xuất nhỏ, hành khách phật ý viết thư về Xí nghiệp, có khi bị treo tay lái như chơi. Nhà báo cứ việc quan sát đi. Có ối cái để mà viết đấy...

Mãi suy nghĩ, Hưng không đáp lại. Nhưng ông già có chòm râu dê bên anh thì sốt sắng hưởng ứng ngay:

-Thì gọi là cạnh tranh mà. Tôi hay đi, tôi biết. Bây giờ xe tư nhân, xe nhà nước chạy đầy đường. Đón chỗ nào cũng đỗ, xuống chỗ nào cũng dừng. Không có khó khăn như trước kia. Mà lắm khi lái xe còn buộc hộ đồ đạc cho khách, người ta mới chịu lên xe cho. Nhưng mà phải đề phòng bọn cướp vạ. Nguy hiểm lắm. Lơ mơ là mất oan tiền với chúng nó ngay. Mà không biết tại sao bây giờ lại nãy nòi ra lắm cướp giật thế không biết...

Không hiểu có phải do những lời nói ấy hay tại giọng the thé chối tai của ông khách mà người đàn ông kia - kẻ vừa đương đầu với bọn trấn lột bỗng nhăn mặt lại. Trong thoáng ấy, khuôn mặt của anh ta hiện ra những nét dữ tợn. Không biết ông già lắm mồm ấy có nhận ra điều đó hay không, nhưng Hưng không để ý. Có những điều khác đang khiến anh băn khoăn. Ban nãy - khi vụ trấn lột và sau đó là cuộc xô xát xảy ra, anh đã kín đáo theo dõi cô gái kia. Cô ta cũng chăm chú theo dõi những điều đang xảy ra như mọi hành khách khác, nhưng trên khuôn mặt của cô lúc đó, anh không đọc thấy những nét lo lắng hay hoảng sợ. Cô ta theo dõi câu chuyện đang xảy ra với vẻ bình thản đáng kinh ngạc. Không phải sự bình thản của một kẻ ngoài cuộc. Đó là sự bình thản của một con người đã từng chứng kiến những điều dữ dội hơn, tàn bạo hơn. Và còn một biểu hiện khác mà có lẽ chỉ một mình Hưng nhận thấy: cô gái theo dõi sự kiện đang diễn ra bằng một vẻ mặt thể hiện sự khinh bỉ sâu sắc.

Tại sao nhỉ? Phải chăng cảm giác của Hưng bị nhầm lẫn? Chàng trai băn khoăn mãi với câu hỏi ấy. Và theo cái logic tất yếu, những phút nói chuyện ngắn ngủi với cô gái ban nãy lại hiện ra trong anh với những lời dự báo nghiệt ngã. Điều đó khiến Hưng bất giác quay lại nhìn. Cô gái cũng đang nhìn anh bằng đôi mắt u buồn sâu thẳm và khẽ lắc đầu. Điều đó khiến Hưng rùng mình. Hình như cô ta đang đọc được những ý nghĩ của anh chẳng?

(Còn tiếp)

Đức Dũng